

Marele Premiu FestLit Cluj 2018

Juriul FestLit 2018 (Irina Petraș, președinte, Dan Cristea, Daniel Cristea-Enache, Angelo Mitchievici, Vasile Spiridon, membri) s-a întrunit duminică, 3 iunie 2018, și a luat în discuție lista cărților nominalizate pentru Marele Premiu, stabilită de către Filialele USR: În ordine alfabetică, acestea sunt: **Lăcrămioara Berechet**, Supraviețuirile sacrului. scenarii posibile în literatura lui Mircea Eliade (Editura Institutul European, Iași, 2017); **Val Butnaru**, Ultimul profet adevărat, Editura Prut International, 2018; **Vasile Dan**, Focul rece și alte poezii, Ed. Cartea Românească, 2018; **Dumitru Augustin Doman**, Zbateri facile, strădaniile futele, Ed. Bibliotheca, 2017; **Gellu Dorian**, Calea de urmat, Ed. Cartea Românească, 2017; **Ion Dumbravă**, Când cel care scrie este cel despre care se scrie, poeme, Editura Ardealul, Târgu-Mureș, 2017.; **Adrian Lesenciuc**, Cimitirul eroilor, Ed. Libris Editorial, Brașov, 2017; **Ion Munteanu**, O mie și una de femei. Amintirile unui hedonist, Eikon, 2017; **Dan Perșa**, Dincolo, Editura Meditative Arts, București, 2018; **Mircea Popa**, Avangarduri ale Marii Uniri, Ed. Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2017; **Dan Stanca**, Detonarea,

Editura Polirom, Iași, 2018; **Liviu Ioan Stoiciu**, Efecte 2.0, Editura Tracus Arte, București, 2017; **Alex Ștefănescu**, Eminescu, poem cu poem, La o nouă lectură, Editura ALLFA, București, 2017.; **Virgil Todeasă**, Omul presupus, Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2017; **Alexandru Uiuu**, Iustin, Editura Charmides, Bistrița, 2017; **Cornel Ungureanu**, Mitteleuropa periferiilor, Ediția a doua, revăzută și adăugită, Brumar, 2018; **George Volceanov**, Margaret Atwood, Pui de cotoroanță, traducere, Editura Humanitas fiction, Raftul Denisei, 2017.

În urma dezbatelor, s-au detașat, cu egalitate de puncte, două cărți. Așadar, laureații Marelui Premiu FestLit Cluj 2018, ex aequo, sunt **Lăcrămioara Berechet** și **Liviu Ioan Stoiciu**.

Laureații Marelui Premiu la edițiile precedente: **Gabriel Chifu** (2014), **Corin Braga** (2015), **Ana Blandiana** (2016), **Niculae Gheran** (2017). Laureatul Premiului special al primei ediții: **Ștefan Borbély**.

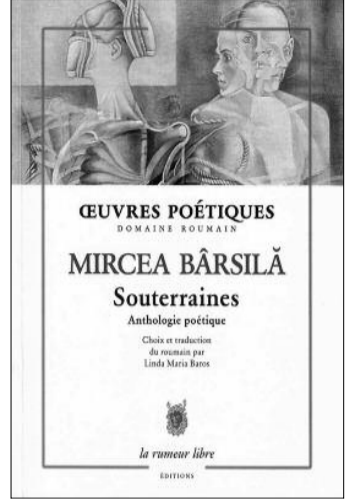
(Comunicat al Uniunii Scriitorilor din România)

Eveniment editorial

Mircea Bârsilă tradus în franceză

Recent, în Franța a apărut volumul lui Mircea Bârsilă – *Souterraines*, *Antologie poetique*, la Editura *La rumeur libre*, Paris, 2017, colecția

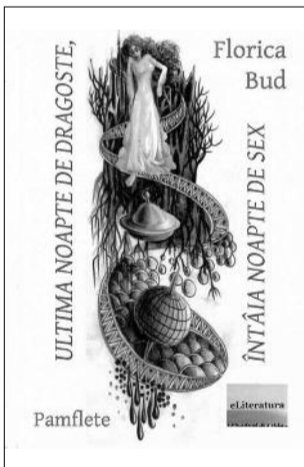
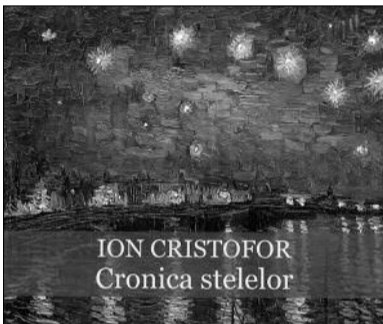
Oeuvres Poétique – Domaine roumain. Prefața și traducerea sunt semnate de Linda Maria Baros, raportor general al Academiei Mallarme. Cartea este un proiect al Institutului Cultural Român.

Carte nouă

Ion Cristofor - *Cronica stelelor* (Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2017)

Ion Cristofor este un foarte bun poet de la Cluj, optzecist și echinoxist, scriind poeme frumoase, în sensul deplin al cuvântului, adică frumoase și profunde, tinzând mereu spre simplitatea perfectă. Aceste trăsături le găsim și în cea mai recentă carte a sa cu un titlu ușor romantic. Să remarcăm de la început imagistica de pictor inspirat, poetul fiind și artist plastic, ca-n această *Grafică japoneză*: „Trei coțofene/Pe zăpada proaspăt căzută/Fac grafică japoneză.//Zboară de la un copac la altul/Cu țipete ascuțite/De samurai”. Sau: „Mi-am scos cămașa albastră/cu tot cu piele/și-am așezat-o în curte/pe o sfoară întinsă/între doi tei.//Acum aștept ca luna/să se ivească din ea către seară/un inorog/sau măcar umbra unei femei”. Dar, sunt de remarcat precum în celelalte volume, în poezia în integralitatea ei a lui Ion Cristofor, ecouri expresioniste: „Pe stradă trec oameni în halate albastre/Spitalul de nebuni sărbătorește/Ziua porților deschise.//Astăzi a fost externat/Cu tot fastul/Directorul instituției.//De pe o creangă/Din vârful copacului/O mierlă fluieră a pagubă.” Așadar, universul poeziei lui Cristofor este unul închis, populat de angoase, de meditații sceptice, de abisuri sufletești: „Afară bate vântul din deșert/de aici se zăresc culmile munților Atlas/în cărțile din bibliotecă e o tristețe de sfârșit de lume/doar un gust de mentă în gură a mai rămas/și două pahare goale de vin./Pe masă ticăie neauzit ultimul ceas.”

Florica Bud - *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de sex* (Editura eLiteratura, 2016), volum subintitulat *Pamflete*

Titlul (cum se vede, prin parafrază la Camil Petrescu) este unul înșelător, dat de autoare probabil din calcule manageriale, vizând succesul la public. Pentru că, altfel, textele sunt pamflete literare, cordiale, deloc unele de presă tabloidă. Apoi, titlul e înșelător și pentru că tematica nu se reduce la dragoste și ...sex, ci e foarte diversificată, privind mai toate aspectele vieții României actuale. Cartea este destinată, însă, cititorului cu simțul umorului bine dezvoltat, cu gustul ironiei și parodiei fine. Lucru rar la scriitoare, Florica Bud cultivă cu nonșalanță și autoironia. O mostră de început de proză: „Supărările mele, *Boierimaximali Alabaldachini Iuțiferi și Devernași*, sunt ca ploile de vară. Ca urmare, aveți iertarea mea parafată asemenea unui acord unilateral femeionian; eu vă întorc obrazul celălalt, iar voi mă veți palmui tot pe cel înroșit. În aceste condiții nu este de mirare că mă găsiți tot acolo unde m-ați uitat, pe bicicleta mea medicinală aflată în fața televizorului. Voi urmări pentru a treia oară aceeași poveste de dragoste sperând că nici soneria casei și nici voi nu mă veți întrerupe, altfel relatarea va fi incompletă...” Cartea este presărată cu sintagme inventive și suculente gen: „dragostea per kilogram de manechină furajată...științific”. Dar, autoarea se adresează cititorilor cu apelative dintre cele mai fistichii: *Iubiacei Dureribilioși Multiaccentici și Armurari* (sic!) cu italice și cu majuscule) sau *Dragi Iubitori Sau Ne iubitori Pantagruelici De Animale Dominați De Instincte Induse sau Războinici Ostatici Ai Viitorului Fără Frontiere* etc., în acest sens imaginația autoarei fiind ...fără frontiere. Cartea este spirituală, savuroasă, plină de umor, din spatele căruia rânjește realitatea românească de azi de cele mai multe ori așa cum o vedem cotidian: urâtă, hădă, de multe ori monstruoasă (**DAD**).

Eveniment

Un festival model

Aflat la a doua ediție consecutivă. Organizat de Biblioteca "Dinicu Golescu", din buricul urbei. A cuprins, firesc, expoziții, dezbateri, lansări de carte și revistă, cântări felurite. Timp de cinci zile, piteștenii interesați s-au întâlnit, luna trecută, nu doar cu amfitrionii Mihail Sachelarie și Denisa Popescu. Ci și cu jurnaliștii Octavian Știreanu și Cristian Cocea, într-un binevenit dialog pe teme politice autohtone de stringentă actualitate. Apoi, cu autori de carte și comentatorii lor. Adică, Răzvan Exarhu, Ion Munteanu, Doina Ruști. Augustin Doman, Alexandru Iosub, Ionel Bușe, Ioan Lascu, Jean Dumitrașcu. Sau cu Ion Popescu-Sireteanu și Magda Grigore, publiciști care editează "Târgoviștea literară" în județul vecin de la est...

Poezia, variată, a stat pe buzele lui Ovidiu Scridon, Amelia Stănescu și Eugen Cristea, actorul. Iar muzica a fost oferită generos, delicios de mezzosoprana Adina Sima și elevii săi. De Mike Godoroja și "Blue Spirit", Marcian Petrecu și "Trenul de noapte". Am asistat cu enormă plăcere și entuziasm la cele două seri de blues ale bucureștenilor faimoși. Mike și Gelu, de pildă, au făcut spectacol, evocând la fix, o legendă a genului de peste ocean: Robert Johnson. Ovidiu, în schimb, ne-a umplut inimile de lirism, cu folku-i tulburător. Dorian a arătat ce poate să scoată dintr-o pianină cam

dezacordată. Marcian, în fine, ne-a uimit cu snopu` de muzicuțe din... cartușieră...

Una peste alta, cartea s-a întâlnit nimerit cu arta într-o manifestare culturală de apreciat. Greu de egalat pe plai argeșean. Pân` la anu` viitor, rămânându-ne în minte un Florar încântător. Sache, meriți mulțumiri. Ne-ai dat un motiv să visăm, să tănjim, să sperăm...

Lansări de carte, la Pitești

Maiu-nvecinat fiindu-le propice. Celor care mai au drag de slova tipărită. Și trec pragu` Bibliotecii "Dinicu Golescu", din urbea Pitești, căutând-o vrednic. Eu voi semnala acuma vreo patru. Cronologic și succint. Doar curiozitatea vrând a stârni. Măcar spre a frunzări volumele-n speță, cândva, după gust...

Întâi, "Fericirea e un ac de siguranță". Vorbe cu tâlc strânse laolaltă de Răzvan Exarhu. Teleast cunoscut care, iată, a dat-o pe scris. Despre una, alta din viața curentă. A populației autohtone, emancipată nepotrivit. Prezentator lămuritor, directorul instituției gazdă. Octavian Mihail Sachelarie, neîndoios, deja cetitor...

Apoi, "O mie și una de femei". "Un roman senzual și fermecător". Plin de "erotism și tragic". Autor, Ion Munteanu, de pe plai doljean. L-au comentat în fel și chip numitu` director, da` și Augustin Doman, șef la o revistă

veche argeșeană. Alexandru Iosub, meșter dirijor la Craiova. Ionel Bușe, filosof oltean universitar. Ioan Lascu, tot din Bănie, critic literar mai mereu prin ziar. Jan Dumitrașcu, conducător la filarmonica loco. Opu-i consistent, vom vedea, în timp, de-i și rezistent. Lectura, firește, ne va lămuri. Și vânzarea lui, atât cât va fi...

"Fantoma din moară", dintr-o comună gorjeană, urmând. Poveste de veac douăzeci, din vremea comunistă. Pe foaie pusă de Doina Ruști. P-acolo, doamna, născută. Astăzi, profă-n București, predând la studenți. Au prezentat, ca și altădat`, Denisa Popescu, Tavi Sachelarie. Tot ei înfățișând cu larghețe "Partida de vânatoare". Creație nouă, abia tipărită, semnată, de Capitală, Stelian Tănase. Sexagenaru` știut are spor la condei și s-a ținut de promisiunea din iarnă. Revenind cu Jean Harris, util. Traducătoare americană de ficțiune dâmbovițeană. Soață de inginer piteștean, grăitoare de limba română cutezător. Da` și cu Doru Mareș, om de teatru și publicist. Ambii vorbind riguros, amplu și elogios despre invitat și opera sa...

Și Ion, și Doina, Răzvan, Stelian au adus detalii, îndreptățit. Ispitind inevitabil, cu sârg, la citit. Sper că, printre file, nițel oi umbla. Și, poate, voi consemna dacă se va merita...

ADRIAN SIMEANU

„De ce e prea adesea comică prostia?”

■ Se întâmplă să cauți o idee, dar în realitate cauți un cuvânt, unul singur. Găsindu-l, ai rezolvat ideea.

■ Iubind o ființă, fie și un obiect, iubești, fără a-ți conștientiza faptul, întreaga lume.

■ Pudoarea unor obiecte care-și ascund calitățile astfel cum un om își drapează nuditatea.

■ A. E.: „Văzut **Unchiul Vanea** într-o montare postmodernă – nu? parcă așa ar fi nimerit să zic, a Teatrului Sturza Bulandra. Scălbăieli, paiaterii, țipete, cât încap și ceva pe deasupra. Actori buni, dar la ce bun? O tristețe. Închipuie-ți un Mozart pe muzică de jazz, un Beethoven cu rock virit într-însul. Trebuia să fac eforturi pentru a regăsi câte-o frântură din disciplina textului cehovian, așa cum aș încerca să scot câte un obiect rămas intact dintr-o casă avariata în urma unui cutremur”. Dar pictorii modernității n-au tratat în felul lor necanonice teme renaștentiste, un Gauguin, un Picasso, un Dali, un Chagall? „Ba da, însă n-au mîzgălit pinzele vechi. Și-au creat propriile opere fără a atenta la condiția inalienabilă a celorlalte pe care le putem contempla ca atare. De ce, mă rog, oamenii de teatru actuali n-au scris eventual texte sugerate de Cehov, preferînd a tropăi fără preget de-a dreptul pe paginile acestuia ca și cum le-ar aparține?”

■ „Cu cât o minciună e mai mare, cu atît e crezută mai ușor” (Joseph Goebbels).

■ De ce e prea adesea comică prostia? A. E.: „E la mintea omului. N-are nevoie oare de o supapă de siguranță?”

■ Aspirația ființei spre începuturi, inextingibilă. Însăși nenorocirea își poate avea prospețimea sa inaugurală.

■ „În ciuda eforturilor mele, în ciuda preoților, n-am reușit niciodată să mă las în voie, în brațele Domnului. N-am reușit să cred destul. Eu sunt, din păcate, ca omul acela despre care se spune că făcea în fiecare dimineață această rugăciune: «Doamne, fă-mă să cred în Tine». Ca toată lumea, nici eu nu știu dacă, de cealaltă parte, există ceva sau nu este nimic. Sunt tentat să cred, ca și Papa Ioan Paul al II-lea, că se desfășoară o luptă cosmică enormă între forțele tenebre și cele ale binelui. Spre victoria finală a forțelor binelui, cu siguranță, dar cum se va produce aceasta? Suntem oare fărîme dintr-un tot sau suntem ființe care vor renaște?” (Eugen Ionescu).

■ Și la sfîrșitul spectacolului, neîndoios te vei întreba: asta a fost tot?

■ Blaga vorbindu-mi despre vizita pe care i-a făcut-o lui Vlahuță, cu puțin timp înaintea morții acestuia: „Socotit pe atunci un patron al literelor noastre, era un om clădit în întregime pe etic. Nu l-aș putea considera altminteri”.

■ Memoria e plebeiană, amintirea e aristocratică.

■ Nici un exemplu nu-l resimți ca mediocr odată ce ți l-ai ales. Tu în schimb, cel ce-ai ales exemplul, poți fi mediocr.

■ „Un pas mic pentru om, un salt uriaș pentru omenire! Cam asta are de gînd să facă inginerul în cibernetică Sergi Santos din Barcelona. După ce a instalat în memoria Samantha opt programe diferite pentru a simula orgasmul și pentru a fi amanta perfectă, Santos va deveni tatăl copilului ei. Primul copil făcut vreodată de un bărbat și un robot va veni pe lume anul viitor, susține «fericitul tată»” (**Click**, 2017).

■ Felul său dificil, sincopat, torturat de-a vorbi pare efectul unei epuizări care i-a precedat viața. Marcat de-o astenie prenatală, nu se mai poate regăsi. Refuzat de lume ca și de sine însuși, cu anticipație.

■ Dobîndind conștiința de-a fi o lume în sine, X nu mai are nevoie de lume: o analizează excesiv, o contestă angoasat. Se lasă pradă năzuinței de-a deveni un substitut al lumii ca rod al Creației. Confundă nonșalant lumea sa cu lumea.

■ Liniștea e atoccuprinzătoare, tăcerea e relativă. Prin tăcere putem doar experimenta liniștea.

■ „Cel mai mare animal din lume, balena albastră, trebuie să aibă și o inimă pe măsură. Mult timp, în absența vreunui exemplar care să poată fi studiat din această perspectivă, s-a

speculat că organul respectiv ar fi de dimensiunea unui automobil. La un moment dat a apărut și oportunitatea de a se constata concret cât de mare este inima gigantului planetei: o balenă albastră a pierit în ghețurile din Newfoundland, iar cercetătorii s-au grăbit să-i deschidă cutia toracică. A fost nevoie de patru oameni care să împingă afară organul enorm prin cavitatea creată și s-a constatat că avea 180 de kilograme, fiind capabil să pompeze 150 de litri de sînge la fiecare bătaie” (**Lumea misterelor**, 2017).

■ Natura postparadiziatică a oricărei dificultăți. Factorul absolutiv al depășirii sale.

■ Această dimineață cu un aer prolix, înnăbușitor, împiedicîndu-te totodată să vorbești sau să ascuți. Suspendîndu-te.

■ „Cînd vrei să te umilești cu orice preț, riști să depășești măsura. În smerenie, ca-n orice altceva, depășirea măsurii stimulează orgoliul, iar acest tip de orgoliu e de o mie de ori mai subtil și mai primejdios decît cel obișnuit, care nu e, adesea, decît o vană glorie lumească” (Bernanos).

■ Scrisul grav e funciamente aristocratic, scrisul ludic e însă socialmente deschis.

■ Din lumea creatorilor. Impaciența ființei neputînd găsi lucrurile care s-o exprime, impaciența lucrurilor neputînd găsi ființa care să le exprime.

■ Veritabilul Bine e cel necondiționat, suflarea libertății divine asupra libertății umane.

■ Răul poate fi un act de adaptare a ființei, Binele nu. Absolutul Binelui.

■ „Apropria Crăciunului, ca-n fiecare an de o vreme încoace, va reduce în discuție modul de raportare a autorităților publice la una din cele mai importante sărbători creștine. Iarăși o să aflăm despre interdicția instalării bradului în școli și alte spații, despre camuflarea semnificației momentului Nașterii Domnului prin urări generice de felul «Sărbători de iarnă fericite!» sau «Bucurie în familie și multe împliniri!». Sigur, le știm pe toate acestea din perioada comunistă în care ascunderea sensului unor popasuri religioase devenise sport național. De data aceasta însă atentatul hermeneutic are loc în plină libertate, secundat de argumente ideologice agresive, greu de pus în echilibru cu principiile statului de drept și cu cele ale societății umane centrată fundamental pe memorie, pe tradiție” (Radu Preda).

■ Îmi mărturisesc, la ceas de seară, un vechi amic că nu e capabil a iubi pentru că nu e capabil a urî.

■ Spune Stagiritul: „Răul va fi Binele însuși în potență”. Nu te încurajează gîndul său venerabil? A. E.: „Binele rămîne Bine în potența existențialului, după cum Răul rămîne Rău în potența aceluiași existențial, cît vîd cu ochii, în timpul meu, al tău. Nu mi-o lua în nume de rău. A specula fără capăt pe marginea celor două concepte mă tem că rămîne o manieră de-a le confirma copleșitorul spectru enigmatic”.

■ Progresăm de-atîtea ori primitiv, regresăm de-atîtea ori tehnic.

■ 19 martie 2017. Mixaj de soare orbitor și vînt năpraznic. În pădure, trunchiurile copacilor devenite flexibile se îndoie precum trestiele. Cum ar veni, vîntul o aventură a văzduhului, văzduhul o aventură a pămîntului, pămîntul o aventură a cerului.

■ Urșii panda mîncă cite 38 kg. de bambus proaspăt și petrec aproximativ 16 ore pe zi mîncînd.

■ „V-am spus c-avem deja doi abonați? Avem, zău. Și sunt oameni cari îndrăznesc să se îndoiască de curagiul Românilor! Sperăm că d-l Ministru de Rezbel își va face datoria atîrînd pe pieptul bravilor noștri abonați răsplata curagiului lor, pînă ce grupul parlamentar al Lumei vechi să propună Camerei ridicarea unui monument comemorativ acestor doi eroi ai abonamentului. În tot cazul, ei pot fi siguri că numele lor vor rămîne etern gravate în registrele administrațiilor noastre. Numai de nu i-ar pune familiile respective sub interdicție!” (**Lumea vechi**, 1 februarie 1896). Dar cine ar putea garanta că în secolul XXII, rîndurile presei noastre actuale nu vor părea la fel de pitorești?

■ 20 martie 2017. Bagă de seamă. Azi nu e numai Ziua echinoxului, ci și Ziua fericirii. A. E.:

„S. ți-a luat-o înainte, spunîndu-mi de dimineată: «am rupt-o-n fericire; mi se rupe în pașpe»”.

■ Numele Geysir l-au acordat islandezii unei coloane înalte de apă fierbinte, țșnită de sub pămîntul vulcanic, în 1294. De atunci denumirea de gheizer s-a răspîndit în întreaga lume.

■ Fostul meu prieten drag V. L. a fost un genaloid, cutez a afirma din stîrpea Mariei Zambrano sau a lui M. Blecher. M-am apropiat de ființa sa cu un simțămînt nici pe departe egalat de o altă relație de *filia* pe care am avut-o, încredințat fiind că și el își dădea seama de enorma mea bucurie produsă de discuțiile noastre. Din care pricină trădarea lui V. L. întrutotul inexplicabilă pentru mine, a fost și rămîne una din durerile care m-au încercat și mă încearcă încă. Ce se putea întîmpla în afara oricărei rațiuni, a oricărei acoperiri morale? Lăsînd la o parte ipotezele nedemne de ființa marelui meu prieten, n-am putut găsi nici o explicație. Veștile care au ajuns la auzul meu în deceniile în care nu ne-am mai putut întîlni din voința sa, privitoare la unele comportări puțin onorabile pe care le-a avut, nu le-aș putea lua în seamă, deoarece ele nu corespund imaginii inițiale ce mă străduiesc a i-o păstra *ne varietur*.

■ Efectul cathartic pe care mi-l produc amintirile avînd ca obiect oameni și întîmplări de demult, pentru că ele nu-mi mai aparțin numai mie, ci lumii, ficțiunea în care s-au transformat fiind o formă de transcendență.

■ „Niciodată un lucru rău spus de cineva nu e fără plăcere pentru altul. Asta e speranța și forța în viața criticului” (G. Călinescu).

■ Ajungînd a constata slăbiciunile unui text propriu cu o, uneori, impardonabilă întîrziere, încerci o satisfacție mai mare decît dacă ți-ar da senzația reușitei „din prima”. Simțul critic, cu rol de plusvaloare.

■ A dori să ai noroc înseamnă a nu crede în ordinea generic admisă a relațiilor dintre factorii existenței, a fi răsplătit pentru incredulitatea ta.

■ O indigestie verbală.

■ Durerea morală. La unii vîrstnici aceasta declină, dar cîteodată se poate și înfrăgezi mîntuitor, aidoma unui crepuscul purtînd culorile răsăritului.

■ „Atîta vreme cît purtăm în noi un protest împotriva propriei noastre ființe, orice speranță este îngăduită. Partida este pierdută atunci cînd ne acceptăm și renunțăm. Cu alte cuvinte (dacă aș vrea să fac o butadă) cîtă vreme suntem neliniștiți, putem fi liniștiți” (Julien Green).

■ Trăind multă vreme la Oradea și la Cluj, am ajuns să nu le mai percep istoria încastrată în priveliștea stradală, să trec indiferent pe lîngă visătoarele clădiri imperiale pe care, în scurtele reveniri în orașele trecutului meu, am emoția vie de-a le descoperi abia în prezent. Cum de-a fost cu puțință așa ceva? Parcă o malefică magie se destramă, eliberînd frumusețea (in)temporală din captivitatea locului comun. Amintirea șterge datele fade ale memoriei, acum cînd e prea tîrziu...

■ „Gloria unui poet depinde, la urma urmelor, de interesul sau indiferența generațiilor de anonimi care o pun la încercare în solitudinea bibliotecilor” (Borges).

■ Amînările, una dintre cele mai convingătoare lecții ale ambiguităților vieții.

■ N-ar fi imposibil ca marile certitudini să nu fie dobîndite, ele preexistînd în însăși natura ființei, ca și marile dubii care nu caută răspunsuri așa cum nu caută condiția noastră esențială de existență. Un soi de gene de ordin moral.

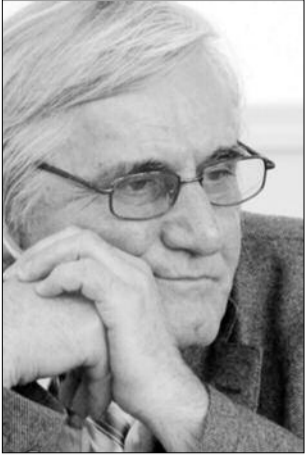
■ „Azi-dimineată am meditat și am tot meditat, dar fără prea mare folos. Nu pot înțelege de ce, dar spiritul mă părăsește ori de cîte ori încerc să cobor cu picioarele pe pămînt. Cînd plutesc în nori, mă simt de minune. Și, în mintea mea, în cap, pot concepe, realiza și scrie minuni – da, minuni; dar în secunda cînd încerc să le materializez în scris, dau greș în chip jalnic” (Katherine Mansfield).

■ X poartă acum un substitut de suflet cum o proteză dentară.

Din lumea creatorilor. Impaciența ființei neputînd găsi lucrurile care s-o exprime, impaciența lucrurilor neputînd găsi ființa care să le exprime.

Nicolae Oprea

Nicolae Oprea

Autor de cronografii în punctul inițial al cercetării, Stan V. Cristea a evoluat, scrupulos și tenace, către perspectiva monografică asupra scriitorului-temă. (...) Marin Preda. Repere biobibliografice constituie nu doar un documentar amănunțit și pătrunzător al biografiei și bibliografiei prozatorului al cărui destin s-a frânt prematur în 1980, anul apariției celui de-al doilea mare roman al său, *Cel mai iubit dintre pământeni*. Întrucât cercetătorul sagace, înzestrat cu simțul istoriei semnificative (nu întâmplător a absolvit Facultatea de Istorie-Filosofie) vizează (re)integrarea lui Marin Preda în tabloul sinoptic al valorilor perene, intervenind cu argumente analitice în cazul clarificării unor situații controversate din istoria existențială a scriitorului.

CRONICI

Cronica literară

Despre Marin Preda, cu pasiune și trudă într-o sinteză biobibliografică

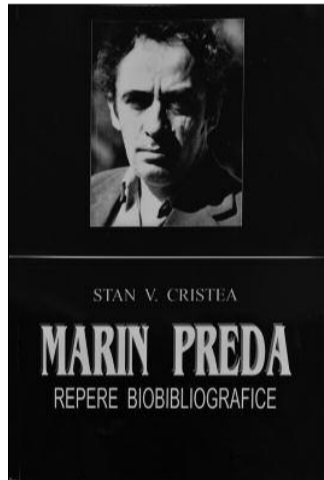
La un lustru distanță față de publicarea primei ediții substanțiale despre viața și opera lui Marin Preda (RCR Editorial, București, 2012), istoricul literar Stan V. Cristea realizează a doua ediție, impunătoare, „revăzută și adăugită” din *Marin Preda. Repere biobibliografice* (Ed. Aius, Craiova, 2017, 792 pag.). În acest interval, laboriosul cercetător din Teleormanul excelentului autor al *Moromeților* a mai publicat două părți din cercetarea sa fundamentală, adăugând informații inedite și o bogată iconografie: *Marin Preda. Portret între oglinzi* (2015) și *Marin Preda. Anii formării intelectuale* (2016) – la aceeași editură prestigioasă, Aius din Craiova. Deși a debutat editorial în ipostază poetică – *Virsta mă arde*, Ed. Litera, 1987 –, optzecistul cu reacție întârziată Stan V. Cristea (n. 16 martie 1950 în Sfințești - Teleorman) s-a consacrat în timp prin studiile sale temeinice de factură cronologică și monografică. A început modest cu o serie de *cataloge bibliografice* pe fir istoric din zona teleormăneană (*Publicații periodice roșiorene și alexăndrene*). Trece, curând, de la tabele cronologice și liste bibliografice la monografii, începând cu monografia Alexandriei și încheind cu a județului Teleorman. În etapa următoare, restrânge cercetarea de la orizontul cultural la spațiul propriu-zis literar al zonei și realizează două lucrări compacte: *Dicționarul scriitorilor și publiciștilor teleormăneni* (2005); *Eminescu și Teleormanul* (2000), ajunsă la a treia ediție, revăzută și adăugită, în 2014. După care, pasiunea pentru biografia și creația lui Marin Preda devine prioritară în preocupările istoricului literar.

Intitulându-și cu modestie cartea despre Marin Preda *Repere...* și nu *Biografie/Bibliografie*, Stan V. Cristea împarte materia biobibliografică în trei capitole dense, îmbinând criteriul cronologic cu cel analitic: *Reperele biografiei* (prelungite spre ecurile din postumitate); *Reperele operei* (în volume; în periodice); *Reperele receptării* (Referințe, în volume; Referințe, în periodice); plus capitolul-anexă *Indici* (privind opera autorului; de nume) pentru înlesnirea cercetării viitorilor exegeți. Depășind predispoziția empatică față de opera con-județeanului Marin Preda, autorul lucrării metodice/analitice argumentează obiectiv rostul cercetării sale: „Marin Preda a fost și rămâne unul dintre cei mai importanți scriitori din a doua jumătate a secolului al XX-lea, o conștiință scriitoricească emblematică pentru această epocă, un „caz literar” complex, pentru care cercetarea nu poate fi nici declarată și nici considerată încheiată vreodată. Oricând mai rămâne ceva de înțeles, de analizat, de explicat, de argumentat, de adăugat. Oricând, o nouă lectură va descoperi altfel opera sa, ori îl va înțelege altfel pe scriitor.”

Secțiunea biografică a lucrării de sinteză reprezintă o biografie completă, comprimată în vreo 50 de pagini, după tiparul tabelului cronologic. Arguția biografului este dublată de viziunea nuanțată și cât se poate de obiectivă. Numeroase sunt informațiile inedite și îndreptările bazate pe apelul la surse primare care vin să corecteze profilul omului și al scriitorului Marin Preda. Apelez doar la câteva exemple. Viitorul scriitor s-a născut în 20 iulie 1922, dar a fost înregistrat la primăria din Siliștea-Gumești mai târziu (cum se obișnuiește, mai ales, în perimetrul rural), în ziua de 5 august, oficializată ca dată de naștere. Tatăl – cu numele întreg, Tudor Neacșu Călărașu, cum e înscris în actul de naștere – se căsătorise cu Joița Preda în 1921 fără acte, căsătoria fiind legalizată abia în 1940. Deși trebuia să fie înscris în 1929 la școală, al șaptelea copil din familia mixtă este amânat de tatăl său și apare în catalog ca „repetent”. El frecventează efectiv clasele primare din satul natal din 1930 (până în 1937), fiind (re)înscris cu numele Călărașu T. Marin, nume care figurează de acum pe toate foile matricole. În ultimul an de Școală Normală la București (1940-1941), Preda schițează primul

său roman, *Fereastra*, „pierdut în timpul stagiului militar”. A efectuat stagiul militar spre sfârșitul războiului – între 1 aprilie 1943 și 29 aprilie 1945. La numai 27 de ani, scriitorul în formare ajunge membru al Uniunii Scriitorilor din România – în aprilie 1949 ș.a.m.+d.

Meritorie este insistența biografului pe momentele debutului, publicistic și editorial, din anii '40. E pus accentul pe debutul absolut al prozatorului, cu povestirea *Nu spuneți adevărul*, în revista efemeră *Tinerețea* din 20 ianuarie 1942, debut ignorat în chip bizar de toți comentarii operei prediste, induși în eroarea de consemnarea autorului din biografia spirituală impregnată ficțional *Viața ca o pradă*. Iar debutul publicistic este fixat în 21 ianuarie 1942, cu o recenzie publicată în revista *Sfarmă-piatră*. Cvasi-necunoscute sunt și tentativele tânărului prozator de a debuta în volum. La numai douăzeci de ani, el încearcă să pătrundă în circuitul editorial cu volumul de povestiri și nuvele *Măritișul*, la Editura Alfa - G. Niculescu.

După câțiva ani, în 1946, își revizuieste volumul, cu titlu schimbat, *Întâlnirea din pământuri*, și se înscrie – iarăși, fără succes – la Concursul Editurii „Cultura Națională”. Nici culegerea de nuvele *Fântâna albă*, acceptată în 1947 de Fundația „Regele Mihai I”, nu are o soartă mai bună, fiindcă fundația regală va fi desființată cu brutalitate de regimul comunist.

Datele despre biografia postbelică a prozatorului sunt, în genere, cunoscute, dar și aici istoricul literar găsește loc pentru nuanțe corective și completări care jalonează evoluția literară. Astfel, în 1950, Marin Preda proiectează romanul *Matei Dimir*, un proiect ratat însă, asemenea versiunii incipiente a *Moromeților*, elaborată la Bălcești în 1948. Până la publicare, *Moromeții*, I cunoaște trei „versiuni integrale” de laborator: *Oameni urâți*, *Sfârșitul lui Moromete* și, finalmente, *Moromeții* în două variante; cea de-a doua fiind definitivată și înaintată spre tipar la îndemnul Aurei Cornu, soția sa din anii 1955-1959. Dintre proiectele de roman rămase în manuscrise mai sunt amintite: *Ion Fântână*, *Adam Fântână*, *Marioara Fântână* – din anii 1959-'60; *Birică* și *Adam Fântână*, din anii 1960-'62. Se adaugă – în bibliografia operei – proiectele românești parțial concretizate, ilustrate prin fragmentele postume publicate în felurite volume sau reviste. Așa cum sunt *Întâia moarte a lui Micula Mircea* (fragmente din eboșa romanescă vor fi incluse de Victor Crăciun în vol. *Opere, II*, 2002) sau *Delirul, II* - păstrate în manuscrise. Sunt informații culese din diverse surse documentare, dar și prin cunoașterea directă a persoanelor/personajelor din viața lui Preda, preluate veridic, fără accente subiective. Biografal nu pierde din vedere niciunul din faptele mărunte ale existenței scriitorului, din care viitorii exegeți ar putea stoarce sensuri noi prin diverse grile de interpretare. El consemnează zelos diverse detalii: mediile școlare și numele învățătorilor/ profesorilor, iubirile adolescente, căsătorii și divorțuri (exact datate), accidentul de mașină, concedii, călătorii peste graniță, supravegherea dinspre

Securitate, întâlniri cu cititorii sau campanii electorale, îndeobște din zona natală a Teleormanului ș.a.m.d.

În *Reperele operei*, a doua parte a panoramei biobibliografice, Stan V. Cristea realizează cea mai completă bibliografie a operei lui Marin Preda, publicată antum și postum, în *volume* sau în *periodice*. Înzestrat cu forță de cuprindere integratoare și aptitudini de cercetător autentic, el sistematizează materia bibliografică informă în capitole structurate organic: *Volume originale, ediții princeps; Volume originale, ediții ulterioare; Proză scurtă, în antologii; Proză scurtă, în volume; Fragmente de roman, în antologii; Romane traduse; Piese de teatru traduse, în antologii; Reflecții și cugetări, în antologii; Pagini de jurnal, în diferite volume; Corespondență, în volume colective; Prefețe; Traduceri; Ediții; Fragmente de roman; Articole, eseuri, confesiuni; Poezii; Fragmente de jurnal; Interviuri, convorbiri, dezbateri etc.* Deși a presupus o „cercetare extrem de laborioasă și mare consumatoare de răbdare și timp” (ca și secvența următoare), cum recunoaște autorul în *Notă asupra ediției*, lucrarea nu poate fi considerată exhaustivă din cauza inexistenței în bibliotecile publice ale unor cărți și periodice (inclusiv unele ediții din opera lui Preda).

Reperele receptării – o secțiune masivă, de peste 500 de pagini – reflectă fidel amploarea explorării operei lui Marin Preda, antum și postum, înainte și după 1989. Probabil că i-au scăpat istoricului literar unele contribuții documentare sau comentarii critice împrăștiate prin gazetele și revistele apărute exploziv după '89 în diverse colțuri de țară. Oricum, Stan V. Cristea se străduiește să domine fenomenul, consultând mai toate publicațiile provinciale, unele obscure sau fără ecouri, apoi iscodește în anuale, almanahuri și periodice universitare, în publicații din diaspora, în teze de doctorat sau reviste studentești, La care se adaugă, cu supra-măsură, ziarele și gazetele editate în Teleorman. Dintre criticii din generația sa, lider de departe al receptării este Eugen Simion, urmat de Ovid S. Crohmălniceanu, G. Dimisianu, Nicolae Manolescu, Lucian Raicu, Alex. Ștefănescu, Mihai Ungheanu și Cornel Ungureanu; apoi: Valeriu Cristea, S. Damian, Mircea Iorgulescu, Dumitru Micu, Al. Piru, Alexandru Paleologu, C. Stănescu, Ion Vlad, negativistii Al George și Gheorghe Grigurcu ș. m. a. Din generațiile mai noi se remarcă prin frecvența comentariilor: Iulian Boldea, Daniel Cistea-Enache, Ana Dobre, Marin Iancu, Adrian Dinu Rachieru, Oana Soare, Monica Spiridon, Răzvan Voncu și subsemnatul. Iar prim-planul referințelor din partea confrăților beletrști este ocupat de Nicolae Breban, urmat de Petru Dumitriu, Miron Radu Paraschivescu, Eugen Barbu, Florin Mugur, Adrian Păunescu, Cezar Ivănescu, Sorin Preda și Ileana Mălăncioiu.

Autor de cronografii în punctul inițial al cercetării, Stan V. Cristea a evoluat, scrupulos și tenace, către perspectiva monografică asupra scriitorului-temă. Îndepărtându-se structural de modelul-standard al monografiilor călănesiene, autorul *Reperelor biobibliografice* își suprimă îndeobște orice predispoziție narativă sau tendință impresionistă și se rezumă la factologia istorico-literară, condus de imperativul exactității și al preciziei în fixarea evenimentului. *Marin Preda. Repere biobibliografice* (2017) constituie nu doar un documentar amănunțit și pătrunzător al biografiei și bibliografiei prozatorului al cărui destin s-a frânt prematur în 1980, anul apariției celui de-al doilea mare roman al său, *Cel mai iubit dintre pământeni*. Întrucât cercetătorul sagace, înzestrat cu simțul istoriei semnificative (nu întâmplător a absolvit Facultatea de Istorie-Filosofie) vizează (re)integrarea lui Marin Preda în tabloul sinoptic al valorilor perene, intervenind cu argumente analitice în cazul clarificării unor situații controversate din istoria existențială a scriitorului.

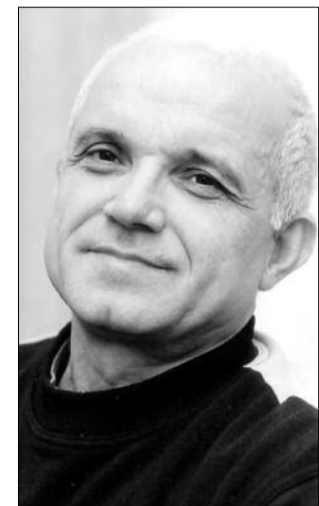
Contează și ce fel de comportament online (virtual) ai

M-am tot gândit la ce am scris luna trecută aici despre lansarea „sistemului de credit social” în China, un instrument administrativ — cum se va derula el, practic? Chinezii vor avea carduri de „buni” și de „răi”, în care se vor aduna puncte pozitive și negative? Să poți să urci în avion sau în tren va trebui întâi să dovedești că faci parte dintre cei „buni”, nu e de ajuns să plătești călătoria? Sau ar trebui să aibă toți chinezii mașină mică, să nu mai depindă de transportul public? Îmi fac sincer cruce... Aflu că e un proiect al președintelui țării, proaspăt reales... „pe viață”, Xi Jinping. Proiect ce constă în atribuirea de note cetățenilor, „note care să fie un fel de indice de încredere, în funcție de informațiile pe care guvernul le deține despre ei, de la acțiunile lor din trecut până la parcursul școlar, trecând prin statutul social și situația financiară”. De necrezut, contează și ce comportament online (virtual) are muritorul de rând! E o realitate în China: *Guvernul dezvoltă un uriaș sistem de evaluare a cetățenilor, bazat pe comportamentele lor online și în viața reală. Aflat încă în etapa de testare, acest dispozitiv va cunoaște o primă aplicare concretă începând de la 1 mai 2018. La această dată, chinezii cu note mai mici vor avea „interzis” în anumite mijloace de transport. În două declarații datând de la începutul lunii martie, Comisia Națională pentru Reformă și Dezvoltare a anunțat că va fi întocmită o listă cu indivizi care au comis acte reprobabile. Iar aceștia din urmă nu vor mai putea lua nici avionul, nici trenul timp de un an. Sunt vizați chinezii care au răspândit informații false despre terorism, care au făcut probleme în timpul călătoriilor, care nu și-au luat bilet, care au uitat să plătească amenzi și care nu și-au plătit asigurările. Ești decăzut din drepturi dacă n-ai plătit o amendă, traversând strada „neregulamentar”!* Scenariile științifico-fantastice cu controlul absolut al cetățenilor e pe cale să devină realitate în China. Oamenii câștigă și pierd drepturi elementare, stând la cheremul „Comisiei Naționale pentru Reformă și Dezvoltare” din China, apar oficial cetățeni de rangul 1, 2, 3, 4 și tot așa, nu vor mai fi egali (drepturi naturale și libertăți fundamentale egale pentru toți, garantate și prin Constituție). În China nu se mai respectă

Drepturile Omului? Unul din drepturi e legat și de libera circulație... Sau China n-a semnat Declarația Universală a Drepturilor Omului, din care citez: Articolul 1: Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Articol 7: Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări... China face discriminări aberante! Articolul 12: Nimeni nu va fi supus la imixtiuni arbitrare în viața sa personală, în familia sa, în domiciliul lui sau în corespondența sa, nici la atingeri aduse onoarei și reputației sale... Își poate permite partidul comunist din China un asemenea lux, să ignore Drepturile Omului? Ce întrebare retorică. De fapt, e o nouă etapă a evoluției comunismului... Președintele Xi e un fel de optzecist chinez (născut în 1953). *Recent, Parlamentul chinez a inclus în Constituție „gândirea lui Xi Jinping asupra socialismului chinez în noua eră”. Numai Mao a avut o asemenea onoare în timpul vieții sale... Pomeneam de nefericitul care trece strada „neregulamentară”, ca exemplu. Ei bine, s-a anunțat ultima inovație tehnologică: Cine trece strada ilegal va fi amendat pe baza recunoașterii faciale... Toată China e împânzită de camere video de... securitate: „Chinezii care traversează prin locuri interzise vor fi amendați imediat prin SMS, datorită acestor camere de securitate dotate cu inteligență artificială și recunoaștere facială”. Amendat și trecuți la „răi”! China are o populație de 1,3 miliarde de locuitori, vă puteți imagina? Sunt deja sute de milioane de camere de securitate dotate cu inteligență artificială și recunoaștere facială, care au ocupat locurile-cheie din China... Să reiau, să înțelegem mai exact despre ce e vorba, ce e cu „sistemul de credit social”. *Folosind mii de date personale și administrative, instrumentul ar urma să distingă chinezii „buni” de cei „răi” și asta, potrivit criteriilor stabilite de puterea comunistă. Adică? „În funcție de notă, începând de la 1 mai 2018, un chinez va putea să călătorească sau nu cu avionul și trenul, iar situația celor cu note proaste s-ar putea complica și mai mult — vor avea dificultăți să obțină o viză, să se înscrie pe site-urile de întâlniri**

sau să obțină o promovare”. *Dacă traversează pe culoarea roșie a semaforului, dacă nu cumpără produse autohtone, dacă uită să-și plătească amenzi, dacă fumează în transportul în comun — toate acestea îi vor aduce chinezului puncte de penalizare. În schimb, obține puncte în plus dacă are o diplomă sau dacă răspunde pe rețelele sociale articole pozitive despre China. Sau: „Metodologia după care se stabilesc creditele e încă secretă, însă scorul scade în cazul în care cetățenii iau amenzi de circulație, fumează în zone nepermise, cumpără prea multe jocuri video sau postează știri false”... Listele negre cu cei cu scoruri mici obținute pot fi consultate public de oricine pe internet! (Dosarele la Securitate de la noi erau măcar secrete, aveau cunoștință de ele numai cei interesați!) În schimb, cei cu scoruri bune pot obține discounturi la energia electrică, pot închiria tot felul de lucruri fără a depune garanții și beneficiază și de un scor mai bun la bancă. În plus, atenție: „Agențiile matrimoniale online, unde au cont, le oferă mai multe sugestii de posibili parteneri”. Nu e fantastic? Până și accesul la agențiile matrimoniale (nu pornografice) e legat de notele primite de la activistul de partid de serviciu... Iau seama, oare scriitorul chinez ce note primește fiindcă e scriitor? Dacă e disident, primește Premiul Nobel pentru Literatură, din afara țării — și pușcărie, în țară, nu? Apropo, îmi amintesc de o știre cu un proeminent activist pentru drepturile omului în China, din 26 decembrie 2017: *Un tribunal din China l-a condamnat marți pe bloggerul Wu Gan, un proeminent activist pentru drepturile omului, la 8 ani de închisoare pentru „subminarea puterii de stat”. Potrivit Tribunalului din Tianjin (nord), Wu Gan „a devenit treptat nemulțumit de sistemul politic din țară și i-a venit ideea de a submina puterea de stat”. Potrivit aceleiași instanțe, Wu „a folosit Internetul și alte rețele pentru a-și propaga ideile și a se implica în activități infracționale pentru răsturnarea puterii de stat, a sistemului socialist și pentru a pune în pericol stabilitatea socială și politică”...**

17 mai 2018. BV

Ești decăzut din drepturi dacă n-ai plătit o amendă, traversând strada „neregulamentar”! Scenariile științifico-fantastice cu controlul absolut al cetățenilor e pe cale să devină realitate în China.

C. Voinescu

Echivalențe

GHEORGHE MOCUȚA
(5 iunie 1953-27 noiembrie 2017)

doi poeți și-o pisică neagră

tu nu știi ce înseamnă singurătatea
mi-a spus Francisc pe când ieșeam din
prima
cârciumă
uite o pisică neagră — asta e singurătatea
asta nu-i o pisică gândeam eu
e inspirația din poemul lui Queneau
(pis pis pis — hmm — a șters-o porcul)
și topiți de aburul băuturii ne îndreptam
braț la braț spre birtul următor
cu un poem nedeslușit ce ne ardea
mâinile
nu mai era nimeni pe stradă
decât doi poeți și-o pisică neagră.

GHEORGHE MOCUȚA
(June 5, 1953 - November 27, 2017)

two poets and a black cat

Translated by
PROCOPIE CLONȚEA

you don't know what loneliness means
Francisc told me as we were getting out
of the first
pub
look a black cat - this is loneliness
this is not a black cat I thought
it is an inspiration from Queneau's* poem
(here kitty kitty kitty - well - there goes the
bastard)
and wasted by the drinks' vapours we
made
arm in arm for the next drinking place
with an incomprehensible poem burning
our hands
there were no more people in the street
except
for two poets and a black cat.

Like Gramatica

Pantofi din piele de damă

Dacă ne uităm în MDA2, aflăm că **babalac** poartă înțelesul vechi de *titlu de respect cu care se adresa cineva unui bătrân*. În limba de origine, turcescul *babalik* era hărăzit, așadar, să exprime reverența: *paternitate, tată vitreg, persoană mai în vârstă*. Cum a ajuns acest termen de politețe la degradare semantică, la sensuri peiorative, conform DEX: *om bătrân și neputincios; om îmbătrânit înainte de vreme, cu o sinonimie bogată: hodorog, ramolit, boșorog etc.*? Lingviștii Alina Dragomirescu și Alexandru Nicolae explică, în cartea lor, *101 greșeli de lexic și de semantică*, cum vorbitorii au reinterpretat primul segment al cuvântului, ca *babă* — femeie cu vârstă înaintată, deși etimologic vorbind, **babalac** nu are nicio legătură cu *babă*, căruia aceștia au crezut că i s-a atașat sufixul *-lăc*, ca în *geamlăc, savantlăc*. Zice Creangă: Tot umblând noi din școală în școală... mâne-poi-mâne avem să ne trezim niște babalaci gubavi și oftigoși, numai buni de făcut popi.

O ciorbă de vacuță ardelenescă s-ar putea găti, cu o bălțată cumpărată de prin Alba, pe care, conform rețetei bunicii din Turda, vom transfera-o într-o oală, pusă la foc mic, altundeva în țară. Cu **pantofii din piele de damă** e ceva mai greu, deși istoria are dovezi ferme că, uneori, pielea de pe om a fost luată și la propriu, și la figurat, însă cu **scrumbia de Dunăre afumată**, proiect aspirând la atestatul european de produs tradițional românesc, e chiar imposibil. Hai că afumăm, cum afumăm, Dunărea (se irosește atâta fum de la incendii), dar cum dovedim, cu acte în regulă, că scrumbia e românească, nu bulgărească, sârbească, ungurească, slovacă etc. Și asta nu e tot, mai rămâneți: **vând cărucior copil rabatabil**... Rog seriozitate!

Există în limba română un verb vechi — defectiv în grad maxim, cum îl consideră Mioara Avram —, cu formă deci doar de prezent indicativ, persoana a treia, încremenit într-o expresie singulară: Mai

va! El vine din latinescul *vadit (vadere)* și înseamnă *mai așteaptă, mai este (mult) până acolo, mai trece vreme până atunci*. Nu e vorba, după cum ne dumirește Scriban, de același va din structura adverbului compus prin contopire, *vasăzică* (scris odinioară *va să zică*) —, provenind din comprimarea expresiei *vrea să zică*. Și nici de auxiliarul de viitor *va* (citi), deși s-a încercat o apropiere, pentru că acesta vine de la *a voi* (eu voi citi/ tu vei.../ el va...). Zice Odobescu: Oare socotit-ai voi că... o să rămâie turma în ghearele voastre?... Hei! măre băieți, mai va până atunci!

Ura și răzburarea distruge România — constată cineva, pe facebook. ROMANIA este o denumire convențională pentru teritoriul unde sunt răspândite limbile și popoarele romanice, iar ROMÂNIA (cu semn diacritic obligatoriu!) este o parte a acestui spațiu, unde se mai vorbește încă limba română. La care dintre ele se referă enunțul grav mutilat de dezacordul dintre subiect și predicat? *Răzburarea distruge*... orice, dar dacă ea se aliază cu *ura* înseamnă că se fac două, iar *ele* nu *distruge*, ci *distrug*. Zice Alecu Russo: Tălmăcirile uricilor slobozite odată cu acturile oficiale slavone sunt încă dovezi a României

Într-o limbă română schilodită, cineva ne spune, pe facebook, că în fiecare *dimi* o duce pe *frumi* la *grădi*. Ciuntim cuvintele, pentru ca, în nestăvilita noastră grabă cotidiană, să le rostim sau să le scriem mai repede, așa cum, pentru a traversa mai iute strada, o tăiem peste spațiile verzi. Să acceptăm că e doar un mod trecător de a vorbi, influențat de rostirea copiilor sau de endemicul nostru răsfăț lexical, dar de tot primejdioase rămân, pentru acuratețea comunicării, automatismul verbal, mimetismul, preluarea fără discernământ a unor termeni ce ne uniformizează și urățesc rostirea, ne lenevesc mintea. Zice Mateiu Caragiale: Cam de obicei, spre dimineață, se lăsa cu bătaie.

În limba de origine, turcescul babalik era hărăzit, așadar, să exprime reverența: paternitate, tată vitreg, persoană mai în vârstă.

litere

Camelia Iuliana Radu

Veniți. Privighetoarea a răgușit

vorbesc aici cu voi în toate limbile
să nu rămână unul necules
unul să nu fie uitat
vă arăt fețele
întrebările
în fiecare să fiți
câte unul
în toate să vă cuprind
fac tumbes și afișez culori strigătoare la cer
alerg și chem cu voce tare
cu voce tare tac
mă arăt și mă ascund
sar
pentru a speria fricile voastre de întuneric
sunt omul orhestră și insomnie
pisălogul de serviciu
gesticulez în toate ritmurile unui gând
să nu rămână unul ascuns
unul să nu fie uitat
sunt privirea din ochii închiși
sunt cuvântul de care vă e teamă

efectul Ploiești

cu fruntea plecată venind de la muncă
nu vezi nu auzi
sufocat
ca tine sunt eu ca mine ești tu
gândurile s-au făcut șarpe

trecem zi după zi în paltoanele noastre
unul cade pe stradă
unul se ține de ziduri negre

cuvintele stau ascunse
noi stăm închiși în carcera aerului mort
sacoșe atârână
viețile noastre atârână
în buzunarul zilei de ieri
e tot ce va fi otrăvit
mâine

deschidem uși închise
le trecem pragul
să uităm

unul cade
unul se ține de ziduri
unul pe lângă altul fără să ne vedem

suntem coastele organele
aceluiași om
dar nu ne vedem unii pe alții

hainele put
inimile și mințile noastre put

ar trebui să învățăm să țipăm
ar trebui să scoatem mâinile din buzunare

în aerul negru
în tăcere
unul a căzut
unul se ține de ziduri

peisaj în negru de fum

degete îndrăgostite de pianul morții
apasă clape negre
picăturile zăbovesc pe obraji
ne bucurăm
cad solzii sulfuroși

ce ploaie de lumină vine
în pixeli mici dezvelind orașul

realitatea zgrunțuroasă
sub masca de chihlimbar a toamnei
se trezește

ce bine ne stă consolarea ironică
în care suntem îmbrăcați
ca într-o piele de balaur adormit

ne mișcăm ușor
diafan

împărați ai ținutului toxic
în timp ce bolile cronice ne țin de mână
cu dragoste
mai ales

sindrom anaerob

trebuie să îți ții cât mai mult respirația
să exersezi o viață fără oxigen
pentru că într-o zi
sigur
sigur
va avea loc o mutație
și ne vom simți bine în lumea nouă

trebuie să îți ții cât mai mult respirația
să te lași dus de ameteală pe lumea cealaltă

când vei ajunge în lumea de dincolo
să ne trimiți pachete cu oxigen
pentru supraviețuirea copiilor noștri
ei se vor naște
cu un handicap major de speranță

haystacks

de câte ori mama se întoarce
pe partea cealaltă vântul oftează în somn
eu tresar
știu că iar am greșit fereastra

mă dezbrac încet de orașul meu
arunc tristețe după tristețe
arunc departe amintirile contaminate
și rămân sub duș

dar ea doarme adânc
nu spune nimic
nici nu apuc să o strig

vânturile dimineții o destramă

am crezut că a fost ea
când aerul a foșnit mușcându-mi obrazul
în somn
grijulie mama adună fire de praf
din negura vântului
și îmi arată spatele unui zid
la fereastra

cacai problemî?

lacrimi negre curg pe obraji orașului
și ne vorbesc într-o limbă străină

loock loock
o benzinărie nouă
loock

oil pe spinarea orașului

rafinăria iubește Stendhal și drama
și totul ar fi fost frumos chiar și așa
dacă nu o dădea de gol
mirosul de bășină
pe care îl scapă cu nerușinare

bătrâna nu mai ține la platină
a uitat să își pună de gât colierul
trăiește din amintiri
ia Sovrom, Sovrom, dăm petrol la mama
Rusie
niet babă nebună
e spațiu UE unde te crezi?
șto, șto?

galben de sulf
galben de hepatită
lacrimi negre pe obraji orașului

noi

ne-am întins paturile și am închis ferestrele
ghemuiți resemnați pedepsiți
vegheați de doliu

și dacă nu vom muri când va bate ceasul
și dacă încă vom respira

dacă nu vom ieși
din acest spațiu schengen al nepăsării
vom fi atârnați
la ferestre de sfântu așteaptă
cu eticheta expirat

mica noastră iluzie a libertății
este să spunem că ne doare

dar ce vă doare?
tu nu simți? sunt gaze letale în aer
baletul metalelor grele nu doare,
mincinoșilor

constanta M

prin noi trece același om
îl recunoști în ultima seară
în care strigi
din galeria morților
același om ne locuiește pe toți
aleargă prin camere părăsirea

a făcut găuri spre un altul
închipuit
ar vrea să îi răspundă într-o zi
cineva
altcineva

aleargă prin noi
țipă și ne lovește cu zidurile în brațe
strânge
o moarte lentă la piept
aruncată din camionul care aduce moartea
pe strada unde locuim toți

în cimitirul bolovani

niciun spectru nu mai vagabondează
nu mai chicotește nimeni pe alei
la lumina scăzută a candeliei
aerul nociv macină oase

când plouă
crucile așteaptă să treacă
noaptea
ca pe o femeie de serviciu obosită
care nu mai schimbă apa istoriei

SO2

ai gust de iad dragul meu
sărutul tău are miros de cadavru
pui mâna pe umărul meu și viața se retrage
timidă
dar nu putem renunța unul la altul
eu te aștept cu teamă tu vii noaptea
zburător cu negre plete
treci prin aerisirile casei
mă furi în somn și mă duci pe tărâmul
celălalt

m-ai prezentat mamei tale
iar ea mi-a promis că sapă în mine
o groapă
cât să încapă întreaga familie
întreg orașul
toți vom arde karma la foc mic
în cercul iubirii urbane

aurul negru

la gara de sud
aurolacii nu mai țin punga la nas
stau pe bordura strâmbă
cu privirile pierdute

fețele negre
fețele gri ne privesc lung
în amurgul cleios mirosim la fel
a benzen
respirăm la fel
toți
suntem niște aurolaci
și tragem pe nas din punga orașului
drogul de fiecare zi

*fețele negre
fețele gri ne
privesc lung
în amurgul
cleios
mirosim la fel
a benzen
respirăm la
fel
toți
suntem niște
aurolaci
și tragem pe
nas din punga
orașului
drogul de
fiecare zi*

LA PĂLINCĂRIE

la țețchea poetul petre covaci taie timpul în felii digerabile
 hohotul de plăcere al ursitoarelor un corp fără formă al nemuririi
 vecinii sunt prizonierii obsesiilor
 sms-uri alungă sufletul meu în spatele clipei îmbogățite de tine
 în mirosul pălincii moștenirea capriciilor tatuată pe buzele poetului
 unii în alții învățăm veșnicia fragilă a prafului de pușcă
 la țețchea aerul fierbinte foiță de țigară soluție antirid
 anotimp în conflict cu trupurile noastre
 din noi înspre noi o trecere de pietoni
 nu pot să mă amestec în tăcerea soldaților poposiți în mirosul pălincii
 în numele nostru trăiesc oameni purtători a siglei chanel
 insensibilă bolboroseală prin sânii tăi ursitoarele își creează sistem de
 tuneluri
 să poată veghea atingerile noastre punctiforme
 o tandrețe indescifrabilă a corpurilor dilatate de mirosul pălincii
 interogatoriu locuit de noi
 un celălalt stăpânit de fosforescența șotronului anonimă și frivolă
 greșeală a bancomatului
 dorul de tine doare trecerea de pietoni comunicat de presă în mirosul
 pălincii
 la pălincărie poetul petre covaci lasă noaptea să complice sistemul
 imunitar al clipei
 în pungi de staniol iepurele își fierbe frica
 golul dintre noi e locuit de noi pe trecerea de pietoni orbii trag
 semaforul de umbra
 dilatarea silențioasă a trupului meu mărșăluiește prin tine un fel de a
 atinge odihna
 vecinii vin pe furiș în mirosul pălincii o repetiție generală a
 cerșetorilor
 îmbătrânită reclama cu oameni extenuați de fericire
 o crăpătură în răsăritul soarelui mâinile tale împing mirosul pălincii
 în nările trecătorilor
 proiecția dezastrelor oferite premii te obsedează
 frica umbra urma sunt axiome
 cicatrice sentimentale ale furiei taie timpul în felii digerabile
 la țețchea uimirea ajunsă din spate de mirosul pălincii fardează
 fericirea trecătorilor
 cântatul cocoșilor se întinde peste noi trupul celuiilalt
 reîncarnarea stropului de rouă în mirosul pălincii pune vecinii pe
 gânduri
 silențios grohăitul porcului înghesuie cimitirul în clepsidră suferința
 morții corp de femeie
 ne duce trupurile la moară feminitatea pâinii coapte ne strigă numele
 exilate poftele noastre pocnituri în viermi vremuiesc prin lumina
 arcului electric
 corpurile noastre obosite de noi pielea noastră foiță subțire a
 celorlalte corpuri un cerc
 seva crudă a toamnei în respirația trecerii de pietoni vecinii invazie în
 mirosul pălincii
 un ecou tanshumant ciripitul păsărilor ne mută privirea în ambițiile
 nemărturisite ale cerșetorului
 mirosul pălincii subtilizează colțul străzii rugina coaptă a toamnei
 face necongruentă frica vecinilor cu forma viitoare a nudității
 gleznele noastre emană sălbăticiie în cântatul cocoșului
 mâinile tale o crăpătură în răsăritul soarelui
 ne poartă în vârful degetelor prin poemul scris la mașina de bătut
 la pălincărie poetul petre covaci taie timpul în felii digerabile

BASTONUL ORBULUI

un baston orbul face ordine pe trecerea de pietoni
 stăpânim unul corpul celuiilalt liniștea circulă prin șinele de tramvai
 reîncarnarea în călători a păcatului un mod complicat de a ne face
 viitorul credibil
 te ating cu singurătatea mea porțiuni de obsesii ajung la mine
 eradicăm epidemia mondială a fericirii virtuale
 codul de bare al sărutului tău mă lecuiește de singurătate
 pe copertă un videoclip locuit de noi îndrăzneala de-a păta cu sângele
 nostru viitorul
 comunicat de presă tipărit pe o foiță de țigară anunțurile pe blog
 filigranează atenția cititorilor
 se dau definiții insensibile tandrețea anonimului călător virtual pusă
 la îndoială
 anunțuri matrimoniale bizare anihilate zilnic de hackeri obscenă
 protecție a confidentialității
 incizie în oboseala răsăritului văd multe fețe scriind pe timpul meu
 liber
 o sală de cinematograful trecutului viitorul piață publică unde se
 incinerează nisipul clepsidrei
 locuiesc în noi stații de metrou sângele transportă fotografiile noastre
 la destinație
 în bastonul orbului se face lumină pe trecerea de pietoni trecătorii ne
 privesc chipul
 amprente lor sertare în care se furișează liniștea
 umblăm goi prin degetele ce ne aduc viitorul în trupuri
 îmbrăcăm ferestrele cu umbrele noastre dimineața bate în geam cu
 sărutul tău
 orașul ne scrie pe piele anul nașterii acestor poeme fragilă veșnicia ne
 osândește cu beția viitorului

fără să rănim umbra sentimentală a clepsidrei jelim incinerarea
 nisipului în piața publică
 bastonul orbului o cutie de scrisori prin care cotrobăie nimicul fugit
 din cochilia de melc
 cercuri concentrice tatuată pe visele noastre
 îmbătrânirea plină de viitor
 viitorul are prioritate
 se hașurează cu grafitti corpul nostru devenit tânăr detectiv particular
 prin pașii trecătorilor
 un sondaj de opinie pe trecerea de pietoni ecoul morții bodyguardului
 nu stârnește senzație
 geografia desenată a buzelor trage lent sertarele amprente orbilor
 un exercițiu de imaginație
 liniștea oferă trabucuri nefericitului consumator de publicitate
 lăsăm moștenire furia poemelor neterminate umblăm goi prin pașii
 trecătorilor
 viitorul stă la masă cu umbra noastră tânărul detectiv dojenește
 sticlării pentru nașterea oglinzii
 în ea se văd ridurile ochii tăi numără cerșetorii inventați de trecerea
 timpului
 la masă viitorul ne bea sângele fericit trupul nostru îl amenință cu un
 nou conflict în orientul mijlociu
 bastonul orbului prin singurul lucru neprețuit de trecători
 amintirea
 stângace ca și filosofia începutului
 prin genunchii noștri amprente intersecții intens circulate indivizii
 restanțieri la asociația de locatari

MAIMULTUL

te apăr de umbră nu-i striga numele nu privi îndărăt așchiile
 trecutului un bancomat
 subțiat de politicieni
 sânii tăi în alb negru simt nevoia să tragă de limbă lumina
 prin gaura cheii reconstitui aproape fidel primul sărut
 când îți aud șoaptele mă fac cochilie de melc în ea pocnituri de bici
 dresură a inocentei noastre
 prin mine păsări de pradă palmele tale sapă izvor transpiră frigul
 oglinzii
 chipul tău spune povești despre sângele meu
 sub glezne se strâng literele braille dictate de degetele orbului
 lipsită de amenințare vocea cioplitorului în coapsele tale
 pune dorințele într-o ordine descrescătoare
 maimultul decât multul carte de credit hrănește poftele cu nevoia
 noastră de dragoste
 radioul cu lămpi al bunicii plouă cu lumina felinarului
 îngropată în noi coasa bunicului amenință singurătatea absențe
 notabile în corul bisericii
 aurora boreală lumină bio buzele tale umblă prin nevoile foamei
 deschizi ușa clopotniței fără să rănești primii creștini
 tatuajele făcute de orbi pe trupul nostru extenuază fericirea
 dorințelor
 maimultul curge peste marginea coapsei îmbracă cinismul vecinilor în
 copilăria cameleonilor
 rostogolirea buimacă și-a uitat numele într-un borcan de murături
 scârțâitul ciuturii se sprijină de noi
 vocea veselă a mirosului de cafea exfoliază senzația de frig a buzelor
 unde ești tu o neașteptată speranță devine pasăre
 forma de ou a trupului nostru pregătește o naștere sofisticată a
 viitorului
 bandajată umbra orașului amestecă nuditatea cu dorințele unei
 jurnaliste americane
 răcnetul de leu ridică mirosurile carnale ale începutului în sălcii
 umbroase ale crișului
 o dezordine aparentă a dorințelor derutează jocul la ruletă a broaștei
 țestoase
 ușor înălțat pe vârful picioarelor scârțâitul ciuturii răstoarnă răcoarea
 fântâni în săruturi
 neantul subjugă eternitatea
 luciditate arhaică a dimineții trupurile noastre devin imune la
 șiretlicuri
 invazie a secretelor noastre în snobismul trecătorilor
 trecerea de pietoni hașurează gândirea cosmică a dorințelor
 maimultul o specie nouă de dorință
 dă vitalitate formei viitoare a trupului nostru lipsa de îngrijorare a
 mamei ispită în trupul meu
 sincronizăm mișcările punctiforme ale luminii cu exercițiul de
 admirație al literelor braille
 degetele orbului carte deschisă în sângele nostru curge fluviu matricea
 sărutului
 ficțiune felinarul lumina se hrănește cu buzele noastre
 existența narcotică a lacrimii în ochii șarpelui atinge cote alarmante
 la bursa din Tokyo
 frigul semnează indescifrabil
 de mână trupurile noastre de mână dorințele noastre formă circulară
 a fluviului
 maimultul corp al nostru tatuează în dreptul privirii degetele orbului
 sunetul buzelor devine sfârâmișos în sărut
 ochii trecătorilor îmbrăcați în ață chirurgicală
 trupul nostru întors în poeme siamez cu viitorul înșală moartea

**la țețchea
 poetul petre
 covaci taie
 timpul în felii
 digerabile
 hohotul de
 plăcere al
 ursitoarelor
 un corp fără
 formă al
 nemuririi
 vecinii sunt
 prizonierii
 obsesiilor
 sms-uri
 alungă
 sufletul meu
 în spatele
 clipei
 îmbogățite de
 tine**

Din poezia lumii

Alda MERINI (1931-2009), Italia

În traducerea lui LEO BUTNARU

S-a născut în familia unui agent de asigurare. Nu a făcut studii superioare. Scrie și publică de la o vârstă fragedă, mai apoi resimțind influența poeziei lui Rainer Maria Rilke și atrăgând atenția lui Salvatore Quasimodo și Pier Paolo Pasolini. În 1947, este încercată de primele incoerențe psihice, supusă tratamentelor. În 1950, versurile ei sunt incluse în una din antologiile reprezentative ale poeziei italiene din prima jumătate a secolului XX. Cartea de debut, „Prezența lui Orfeu”, îi apare în 1953. Începând cu 1964, doisprezece ani se află internată în

ospiciu, unde nu scrie. Spre sfârșitul anului 1970, revine la poezie, trecând printr-o perioadă de creație fecundă. În 1996, Academia Franceză îi înaintează candidatura la Premiul Nobel. Din 2004, încearcă serioase probleme de sănătate, se tratează permanent, susținută de numeroși admiratori. A scris dramaturgie și proză. A fost distinsă cu ordinul „Pentru merite față de Republica Italiană”, Premiul „Dessi” (ambele în 2002). În 2007 devine Doctor honoris causa a Universității din Messina.

Cocoșatul

Ca de obicei, abandonând cheiul zilei
eu cuceresc ziua palmă cu palmă:
ziua din apa atât de vineție,
cu o expresie de indiferență deplină.
Ziua pe care o obțin cu atâta greu
între două maluri ce nu rezolvă nimic, –
ceva irezolvabil pentru viață
...și nimeni nu mă ajută.
Dar uneori vine un cocoșat
pe care-l presupun de simbol al bucuriei
înzestrat cu harul unui ciudat profet.
Și pentru a-și ține promisiunea,
el mă poartă pe umerii săi.

* * *

Poeții lucrează noaptea,
când timpul nu-i grăbește,
când e stinsă rumoarea mulțimii
și se termină linșajul orelor.
Poeții lucrează-n întuneric,
ca șoimii de noapte sau privighetorile
ce-și revarsă dulcele triluri,
temându-se să nu-l supere pe Dumnezeu,

însă în liniștea lor poeții
fac mult mai mult zgomot
sub stelara cupolă de aur.

* * *

Casa mea este înjghebată din cârpe
nu știu de ce bogăția
încă nu m-a vizitat
de altfel ca și moartea
însă acestea fac vizite imprevizibile
pe care le aștept, mereu

* * *

În această noapte cu lună
am aprins focul
pentru a ademeni musafirii
precum fac prostituatatele
pe marginea drumurilor
însă nimeni nu se opri să privească,
și focul meu s-a stins.

* * *

Vailati care picta pânze oribile
zicea că pentru un sărut mi-ar dărui un „nud”
de-al său
însă eu nu l-am sărutat
pentru că din păcate
un tablou urât aduce nenoroc.

Înainte de a veni

Înainte de a veni
Adu-mi trei trandafiri roșii
Înainte de a veni
Adu-mi un degetar mare
Pentru că trebuie să-mi cos inima la loc
Și adu-mi o îndelungată răbdare
Mare ca o pânză a iubirii
Înainte de a veni
Lovește-n peretele ce-ți apare înainte
Pentru că în interiorul lui e tănuit spionul
Care-mi privi dragostea în față
Înainte de a veni
Deschide ușor ușa
Și dacă mă găsești că plâng
Întru-alinare cheamă minunate viori
Înainte de a veni
Spune-mi că deja ești pe picior de plecare
Pentru că eu voi fi speriată

Iar înainte de a pleca
Nu-ți lua îndelung rămas bun
Pentru că mie nu mi-a rămas mult de trăit.

Albatrosul

Eu am fost o pasăre
cu penetul pieptului alb și tandru
însă cineva mi-a tăiat gâtul
probabil pentru a se amuza
nu pot ști exact de ce.
Am fost un falnic albatros
rotindu-mă larg peste mare
dar cineva nemilos
mi-a curmat zborul.
Însă chiar căzut la pământ
eu continuu să cânt pentru tine
cântecele mele de dragoste.

Țara sfântă

Eu am cunoscut Ierihonul
de asemenea am avut Palestina mea
zidurile casei de nebuni erau
zidurile Ierihonului
și într-o băltoacă de apă infectă
am fost botezați cu toții.
Acolo noi eram evrei
fariseii se aflau sus
mai era și Mesia
rătăcit prin mulțime:
un nebun care striga spre ceruri
toată dragostea-i pentru Dumnezeu.

Noi cu toții, o mulțime de asceți
eram ca niște păsări
iar odată o plasă obscură ne-a prins
închizându-ne după gratii
însă noi totuși am mers la mesă
la slujba Domnului nostru
și a Mântuitorului Hristos.

Am fost spălați și îngropați
amiroseam a tămâie.
Iar apoi, când ne iubeam
am fost răzlețiți cu electroșocuri
pentru că, spuneau ei, nebunii
nu-s în stare de a iubi.

Dar într-o zi
m-am trezit și eu din mormânt
tot cu dragoste pentru Isus
mi se-ntâmplă învierea
dar nu m-am înălțat la ceruri
coborând în infern jos
unde privesc stupefiat
zidurile vechiului Ierihon.

Șorțul

Mama avea un șorț vechișor
același pentru zile de muncă și de sărbătoare
fiindu-i de consolare în viață.
Apoi șorțul ăsta în care găseam dulciuri,
răcoritoare
după moartea mamei a ajuns
la un terfar oarecare;
un biet om fără adăpost
recunoscu șorțul
amintindu-și cui aparținuse
din el
încă în viață fiind
făcându-și căpătâi de prohodire.

Cântec trist

Când dimineața se trezi
trei porumbei se născură-n inima mea

în timp ce culoarea roșie a gândirii
se rotește constant în jurul penumbrei.
Trei porumbei se rotesc în armonie
fără a se teme că îi voi atinge...
Se nasc în zori când brațele mele
mai sunt moleșite de somn și încă
neînălțate a gesturi amenințătoare...

1.1.1951

Mângâiere

Mângâie-mă, dragă,
dar ca soarele
care atinge dulcea frunte a lunii.
Nu veni să mă chinui și tu
cu cercetări prostești
pe urmele divinității.
Dacă voi fi în brațele tale
Dumnezeu va sosi în zori.

Rebeli în tulpina dragostei

Rebeli într-o tulpină a dragostei
și gândind la tinerețea-mi care
mă luă și mă lasă însingurată
pe mulți ani îndelungi.

Sau plutire gândului tău cald

Sau plutirea gândului tău cald
deasupra cuvântului meu
și somnul tău sălbatic
lângă sânul meu viu;
sau decolorarea primăverii
când cade sunetul seminței
pe fertilul pământ al cuvântului.
Așadar tu ești exemplul
soarelui meu.

Fie-ți milă de mine, cea de departe

Fie-ți milă de mine, cea de departe
când tremur de la zadarnicul tău abandon
păstrează-mă ca pe un pământ ce mai e neted
în pacea și iertarea pe care i le oferi
sau poate ca pe un ceas solar deschis
care bate orele zgomotos
fie-ți milă de mine nefericita
care te iubește atât de mult.

Nu am nevoie de bani

Nu am nevoie de bani,
am nevoie de sentimente.
De cuvinte, cuvinte alese cu înțelepciune
de flori, numite gânduri
de trandafiri, numiți prezențe
de vise care locuiesc în copaci
de melodii care fac să danseze statuile
de stele care murmură la urechea
îndrăgostiților...

Am nevoie de poezie
această magie ce arde greutatea cuvintelor
ce trezește emoții și oferă noi culori.

Am cunoscut minunile din tine

Am cunoscut minunile din tine
minuni ale dragostei dezvăluite
asemănătoare unor scoici risipite
ce miroseau a mare și a plaje pustiite
pe nisip cu urme de dragoste
pierdute ca pe furtună fatală o galeră
ferindu-mi inima de orice pacoste
chiar de știam că iubeam o himeră.

**Eu am fost o
pasăre
cu penetul
pieptului alb
și tandru
însă cineva
mi-a tăiat
gâtul
probabil
pentru a se
amuza
nu pot ști
exact de ce.
Am fost un
falnic
albatros
rotindu-mă
larg peste
mare
dar cineva
nemilos
mi-a curmat
zborul.
Însă chiar
căzut la
pământ
eu continuu
să cânt pentru
tine
cântecele mele
de dragoste.**

traduceri